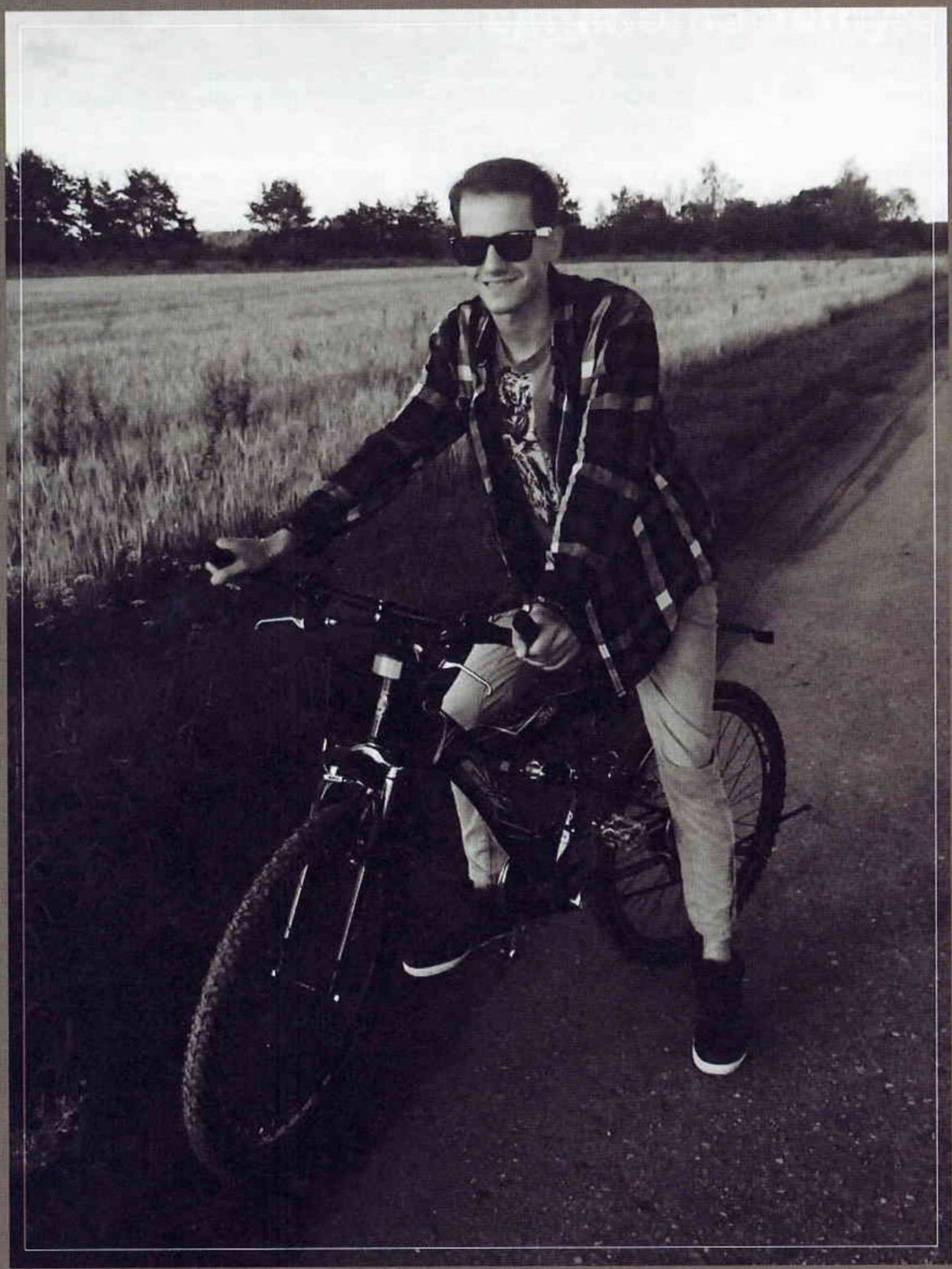

Nuotr. iš asmeninio archyvo

Rubriką „Kai pažadinamas sąmoningumas" remia Spaudos, radijo ir televizijos rėmimo fondas

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS

Ne imti, bet duoti

Anglų rašytojas Johnas Bunyanas vienoje iš savo citatų teigė: „Tu negyveni iš tiesų tol, kol nepadarei gero kitam, kuris niekada negalės tau atsilyginti." Ši mintis tiksliai apibūdina savanorišką veiklą. Galime pasidžiaugti, kad savanorystė plinta ir mūsų šalyje. Vis daugiau jaunų, talentingų žmonių siekia ne tik gyventi dėl savęs, bet ir prisidėti prie kitų gerovės. Toks būtent ir yra mūsų šio straipsnio veikėjas Lukas Dvilevičius, pradėjęs nuo savanorystės ir sparčiu žingsniu per porą metų tapęs „Ne imti, bet duoti" organizacijos vadovu. Apie jo pašaukimą šiai veiklai ir vertybes skaitykite straipsnyje.

Jaunam žmogui būdingas ego, rūpinimasis savais reikalais, būsimu darbu, o jūs galvojate, kaip padėti kitiems. Kodėl? Tai neįprasta.

Taip, retkarčiais susimąstydavau, dėl ko visa tai darau, kam man to reikia. Juk piniginio atlygio negaunu, o laiko tai atima nemažai. Dabar tokios mintys nekyla. Kai 2015 m. pradėjau savanoriauti projekte „Ne imti, bet duoti", teko mokytis suderinti savanorišką veiklą, darbą, studijas ir asmeninį gyvenimą. Suvokiau, jog laimingo gyvenimo esmė slypi ne materialiuose dalykuose. Nors nemanau, kad jie yra blogi. Svarbiausia, kad ne mes jiems tarnautume, o jie mums. Jau seniai prioritetas man yra ne materiali gerovė, bet dvasinė. Malonumas daryti gera tikriausiai ir yra mano ego patenkinimas. Dabar esu laimingas galėdamas užsiimti šia veikla kartu su sužadėtine, kuri mano gyvenime atsirado būtent dėl šios savanoriškos veiklos.

Kas paskatino pradėti savanorystę? Galbūt koks nors įvykis ar suvokimas?

Buvo sunku apsispręsti, bijojau, kad nesuderinsiu dar vienos veiklos su studijomis ir darbu, kurie ir taip sunkiai derėjo tarpusavyje. Bet tikėjau, kad viskas įmanoma, kai yra noras, o jis buvo. Žengti lemtingą žingsnį padėjo kurso draugė, ji pasakė: „Bent jau pamėgink." Ir štai aš čia, laimingas ir kupinas džiaugsmo, apsuptas daugybės nuostabių vaikų ir savanorių, tapusių draugais.

Pasidalinkite organizacijos įkūrimo istorija.

„Ne imti, bet duoti" bendruomenė gyvuoja nuo 2005 metų. Kaip jau minėjau, aš į šią veiklą įsitraukiau 2015 metais. Mokiau vaikinuką iš vaikų globos namų lietuvių kalbos. Maždaug po metų tapau globos namų savanorių kuratoriumi. Dar po metų – projekto vadovu. Su kolegomis supratome, kad 100 savanorių jungianti neformali jaunimo grupė jau seniai netelpa projekto rėmuose. Reikėjo didesnių rėmų. Tačiau nežinojome, nuo ko pradėti. Taigi teko imtis iniciatyvos, domėtis, kaip įkurti organizaciją, kuria linkme judėti. Ir štai – 2017 m. rugpjūtį tapome viešąja įstaiga.

Ar greitai atradote bendraminčių?

Taip, pagrindiniai bendraminčiai buvo savanorių kuratoriai, jie tapo tam tikrų sričių koordinatoriais. Savanorių šiai veiklai niekada netrūko. Kasmet skelbiame naujų savanorių atrankas prieš mokslo metų pradžią. Tą patį darome ir dabar – labai laukiame aktyvių, motyvuotų ir entuziastingų žmonių, norinčių prisidėti kuriant šviesesnę visuomenę. Užsiregistruoti galima mūsų interneto svetainėje neimtibetduoti.com.

Kas labiausiai motyvuoja šiame darbe?

Suvokimas, kad bent truputį prisidedame kuriant geresnę Lietuvą ir visą pasaulį. Ir, žinoma, vaikų džiaugsmas ir nuoširdžios emocijos, pasakančios daugiau už bet kokius žodžius.

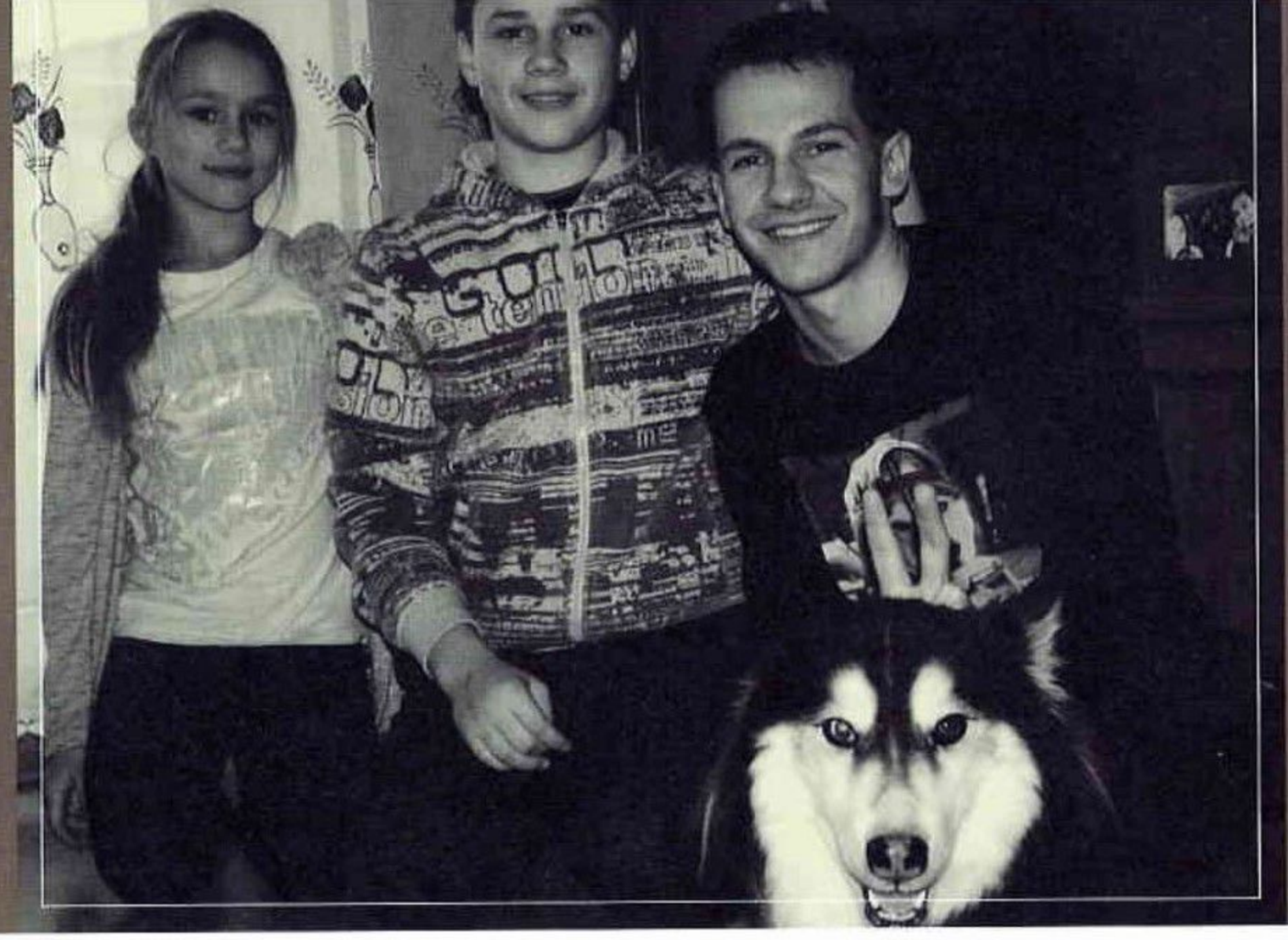

Suvokiau, kad, peržengę per savo rūpesčius ir nutarę padėti kitiems, pasikeičiame. Tampame nuolankūs. Tai mus įkvepia. Viskas, ką darome, kad pagerėtų kieno nors gyvenimas, mūsų pačių gyvenimą daro prasmingesnį.

Gal galėtumėte papasakoti apie konkretų žmogų, kuriam pavyko padėti, ir jo istoriją?

Į šį klausimą atsakyti sunku. Reikėtų klausti tų, kuriems stengiuosi padėti. Bet galiu trumpai papasakoti savo ir vaikinuko, kurį mokiau, istoriją. Susipažinome 2015 m., kuomet pradėjau savanoriauti. Pirmo susitikimo metu aš, ko gero, bijojau labiau nei jis. Nežinojau, ko paklausti, bijojau užduoti netinkamą klausimą, bijojau kalbėti apie tėvus. Tačiau laikui bėgant užsimezgė labai šilti santykiai. Susitikę ne tik ruošdavome pamokas, bet ir žaisdavome, vaikščiodavome, kalbėdavomės įvairiausiomis temomis. Galiausiai sukūrėme labai draugišką santykį ir su berniuku bei jo seserimi važiuodavome pas mane į namus, gamindavome picas, žaisdavome stalo žaidimus, vedžiodavome šunį.

Kaip jus patį pakeitė ši veikla?

Pasikeitė prioritetai ir tebesikeičia mano mąstymas. Suvokiau, kad, peržengę per savo rūpesčius ir nutarę padėti kitiems, pasikeičiame. Tampame nuolankūs. Tai mus įkvepia. Viskas, ką darome, kad pagerėtų kieno nors gyvenimas, mūsų pačių gyvenimą daro prasmingesnį.

Ar nė karto nesuabejojote dėl to, ką darote?

Turiu polinkį daug mąstyti. Taigi ne kartą esu svarstęs ir apie šios veiklos prasmę mano gyvenime. Bet, kad ir kiek svarsčiau, galiausiai supratau, kad ši veikla yra viena geriausių mano gyvenimo dalių. Juk visi norime būti naudingi. Ir aš ne išimtis. Jaučiuosi teikiantis naudą visuomenei per mūsų veiklą.

Su kokiais sunkumais susiduriate?

Naujai sukurta organizacijos struktūra ir gautas viešosios įstaigos statusas dar negarantavo sklandžios ir kokybiškos veiklos. Tam reikėjo didelio įdirbio, nemažai pastangų ir laiko. Kadangi mūsų veikla savanoriška, įsipareigojimų daug, o lūkesčiai ne visada pasiteisina. Po metų koordinatorių komandos dauguma atkrito. Likome dirbti dviese. Tačiau tai buvo pamoka, padėjusi suprasti, kad veiklos kokybė nepriklauso nuo dirbančiųjų skaičiaus.

„Jei kiekvienas nusišluotų laiptelius prie savo durų, visas pasaulis būtų švarus."

Kokias vertybes labiausiai vertinate?

Nuoširdumą – buvimą „tikram" esant bet kokiai situacijai. Pagarbą – ne tik mus supantiems žmonėms ir jų nuomonei, bet ir gamtai. Empatiją – kitų žmonių jausmų ir požiūrių pajautimą. Atkaklumą – gebėjimą nepasiduoti suklupus.

Ko išmokote dirbdamas šį darbą?

Išmokau ir tebesimokau puoselėti prieš tai minėtas vertybes. Gyventi stengiantis kiekvieną sutiktą žmogų palikti geresnį, nei jį sutikau. Išmokau planuoti laiką ir džiaugtis mažais pasiekimais, sentimentaliais dalykais, puošiančiais asmeninį pasaulį.

Ko labiausiai trūksta Lietuvai?

Atsakyti galėčiau šiais Motinos Teresės žodžiais: „Jei kiekvienas nusišluotų laiptelius prie savo durų, visas pasaulis būtų švarus."

Kokių teigiamų pokyčių matote mūsų šalyje?

Smagu matyti, kaip vis daugiau žmonių (moksleivių, studentų, vyresnio amžiaus žmonių) pastebi prasmę savanoriškoje veikloje ir įsitraukia į ją. Džiugu, kad valstybinės institucijos vis rimčiau žiūri į savanorišką veiklą ir tokio pobūdžio organizacijas, padeda joms tobulėti ir siekti kokybės.

Ko palinkėtumėte būsimiems panašių projektų kūrėjams?

Nepamiršti, kad sėkmės esmę sudaro ne tai, ką gauni, bet tai, ką duodi. :)

Kalbino ***Karolina Kubertavičiūtė***